

Către,

SENATUL ROMÂNIEI

Calea 13 Septembrie nr.1-3, sector 5, București

În atenția domnului **Mario Ovidiu OPREA**, Secretar General

Subiect: solicitare aviz propunere legislativă nr. B428/30.06.2026 privind spațiul electronic de comunicare cu cetățeanul și platforma națională de notificări și evidență a comunicărilor oficiale

Stimate domnule Secretar General,

Având în vedere adresa dvs. nr. 3429/22.07.2026, comunicată Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații (denumită în continuare *ANCOM* sau *Autoritatea*) și înregistrată cu nr. SC- 18678/29.07.2026, prin intermediul căreia ați transmis spre avizare propunerea legislativă „*privind spațiul electronic de comunicare cu cetățeanul și platforma națională de notificări și evidență a comunicărilor oficiale (B428/30.06.2026)*”, menționăm că aceasta nu se circumscrie categoriilor de acte normative pentru care ANCOM deține competența de avizare, conform art. 10 alin. (1) pct. 7 din Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, aprobată prin Legea nr. 113/2010, cu modificările și completările ulterioare. Cu toate acestea, apreciem oportunitatea oferită de Senatul României de a formula observații și de a atrage atenția asupra următoarelor aspecte:

În primul rând, subliniem faptul că întreaga propunere legislativă pornește de la premisa că toate comunicările emise de instituțiile publice conțin sau sunt asociate unor elemente univoce de identificare exactă a persoanei către care îi sunt adresate (cod numeric personal, ș.a.), astfel încât să poată fi identificat spațiul electronic de comunicare aferent titularului comunicării, în vederea asocierii comunicării respective. În practică, pentru o parte semnificativă a comunicărilor adresate cetățenilor¹, autoritățile publice nu au dreptul de a solicita o copie a actului de identitate al destinatarului (sau date și elemente suplimentare) în scopul identificării acestuia². Mai mult, prelucrarea datelor cu caracter personal de către autorități este guvernată de principiul reducerii la minimum a datelor colectate și prelucrate,³ ceea ce limitează posibilitatea utilizării unor astfel de date în scopul identificării exacte a destinatarului și al asocierii comunicării cu spațiul său electronic de comunicare.

În al doilea rând, apreciem că, în măsura în care, potrivit dispozițiilor art. 18 alin. (1) din propunerea legislativă, „*Autoritățile și instituțiile publice transmit comunicările oficiale și prin spațiul*

¹ Cu titlu de exemplu din practica ANCOM: răspunsurile la petițiile din domeniul comunicațiilor electronice, comunicațiilor audiovizuale, echipamentelor radio, compatibilității electromagnetice, precum și al serviciilor poștale (Ordonanța Guvernului nr. 27/2002 privind reglementarea activității de soluționare a petițiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 233/2002, cu modificările și completările ulterioare), soluționarea plângerilor introduse potrivit art. 53 din Regulamentul (UE) 2022/2065 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 octombrie 2022 privind o piață unică pentru serviciile digitale și de modificare a Directivei 2000/31/CE (Regulamentul privind serviciile digitale), răspunsurile la diferite adrese, solicitările de informații de interes public potrivit Legii nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, cu modificările și completările ulterioare, etc.

² Doar cu titlu de exemplu, menționăm că Legea privind liberul acces la informațiile de interes public limitează elementele de identificare pe care autoritatea le poate solicita de la petent la nume, prenume, semnătura și adresa destinatarului (adresa poate fi și una electronică).

³ A se vedea art. 5 din Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor)-GDPR

electronic de comunicare. Această obligație nu înlătură comunicarea prin mijloacele prevăzute de legile speciale, care rămâne obligatorie față de toți titularii”, mecanismul propus nu este de natură să conducă la atingerea scopului declarat al reglementării, respectiv simplificarea *”procedurilor administrative, reducerii birocrăției și a costurilor administrative”* (art. 2 din propunere)⁴. Dimpotrivă, instituirea obligației de transmitere a comunicărilor oficiale și prin intermediul spațiului electronic de comunicare, concomitent cu menținerea obligației de comunicare prin mijloacele prevăzute de legislația specială, determină instituirea unui mecanism paralel de comunicare și, implicit, o dublare a demersurilor administrative care incumbă autorităților și instituțiilor publice. Astfel, acestea vor fi ținute să asigure, în paralel, atât îndeplinirea procedurilor de comunicare deja instituite prin actele normative în vigoare, cât și a noii proceduri prevăzute de propunerea legislativă. În aceste condiții, soluția legislativă propusă riscă nu numai să nu genereze reducerea costurilor și eficientizarea activității administrative urmărite, ci, dimpotrivă, să conducă la creșterea sarcinii administrative și a costurilor aferente procesului de comunicare.

Totodată, atragem atenția asupra unei probleme de claritate și predictibilitate normativă generate de dispozițiile art. 20 alin. (5). Sintagma *„data cea mai favorabilă titularului”* nu este definită și poate genera dificultăți de interpretare și aplicare. Mecanismul propus poate genera litigii privind stabilirea momentului luării la cunoștință și al comunicării legale a actului, în situațiile în care titularul accesează documentul în spațiul electronic înainte de realizarea comunicării prevăzute de legea specială. În practică, această situație poate conduce la dificultăți privind determinarea momentului de la care încep să curgă anumite termene procedurale. O asemenea situație ar putea îngreuna în mod semnificativ îndeplinirea de către autoritățile și instituțiile publice a obligației de comunicare a anumitor documente și ar putea genera costuri administrative suplimentare considerabile, în condițiile în care, pentru realizarea valabilă a comunicării, acestea ar putea fi nevoite să recurgă în mod frecvent la procedura comunicării prin intermediul executorilor judecătorești. De asemenea, apreciem că există riscul ca anumite termene procedurale — de exemplu, termenul pentru introducerea cererii de chemare în judecată, termenul pentru formularea și depunerea întâmpinării etc. — să fie prelungite în mod excesiv și nejustificat. Astfel, în condițiile în care, în prezent, majoritatea termenelor procedurale încep să curgă de la data comunicării actului, iar, potrivit propunerii legislative, comunicarea urmează să se realizeze atât prin mijloacele existente în prezent, cât și prin intermediul spațiului electronic de comunicare, cu aplicarea obligației de a lua în considerare data comunicării cea mai favorabilă titularului, există riscul ca un nou termen să fie declanșat prin accesarea spațiului electronic chiar în ultima zi în care ar urma să expire termenul calculat ca urmare a comunicării realizate printr-un alt mijloc deja existent (poștă, poștă electronică, executor judecătoresc etc.). **În consecință, mecanismul propus poate conduce, în practică, la o prelungire succesivă și nejustificată a termenelor procedurale, prin simpla raportare la data comunicării cea mai favorabilă titularului.** Mai mult, mecanismul propus poate intra în contradicție cu dispozițiile unor acte normative deja în vigoare. Cu titlu exemplificativ, menționăm prevederile Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora *„Plângerea prealabilă, în cazul actelor administrative unilaterale, se va introduce în termen de 30 de zile din momentul în care persoana vătămată a luat cunoștință, pe orice cale, de conținutul actului”*⁵.

De asemenea, menționăm că propunerea legislativă stabilește, la art. 25 alin. (1), un termen de 12 luni de la data intrării în vigoare a legii pentru utilizarea sistemului de către autoritățile și instituțiile administrației publice centrale, precum și de către entitățile aflate în subordinea, în administrarea, sub autoritatea, în coordonarea sau sub controlul acestora. Cu toate acestea, propunerea legislativă nu prevede, în mod corespunzător, niciun termen care să curgă de la data intrării sale în vigoare și până la care sistemul să fie dezvoltat și pus la dispoziția acestor entități de către Autoritatea pentru Digitalizarea României. În acest context, apreciem că este necesară stabilirea în mod expres a unui termen pentru dezvoltarea și operaționalizarea sistemului, astfel încât termenul de 12 luni prevăzut pentru utilizarea acestuia de către autoritățile și instituțiile vizate să poată fi respectat.

⁴ A se vedea, totodată, și pct. 4, pag. 6 din Expunerea de motive

⁵ În acest sens a se vedea art. 7 alin. (3) din Legea nr. 554/2004

În ceea ce privește prevederile art. 28 alin. (2) din propunere, menționăm că, deși dezvoltarea și administrarea spațiului electronic de comunicare sunt atribuite unei anumite autorități, respectiv Autorității pentru Digitalizarea României⁶, competența de constatare a contravențiilor și de aplicare a sancțiunilor este atribuită unei alte autorități, respectiv Poliției Române, care are, potrivit propunerii legislative, în raport cu acest spațiu, exclusiv calitatea de utilizator. În acest context, apreciem că, în ceea ce privește regimul sancționator, se impune clarificarea mecanismului prin care autoritatea competentă să constate contravențiile va avea acces la datele și evidențele necesare verificării respectării obligațiilor prevăzute de lege, cu respectarea cerințelor privind protecția datelor și a principiului proporționalității.

Cu stimă,

PREȘEDINTE,

Valeriu Ștefan ZGONEA

⁶ Potrivit art. 21 din propunerea legislativă